

да идешъ и тамъ ще чакашъ редъ. Какъ тъй?

Фелдшерътъ зави къмъ кръчмата. Високиятъ селянинъ го погледна изподъ очи въ гърба и пакъ се заслуша въ свиркитѣ. Тѣзи деца, — мислѣше си той, — сега трѣбва да сжчули тазъ пѣсень. Много имъ се е харесала, но не могатъ да я направятъ, все я бъркатъ. Неиде по-далечъ една свирка започна весела, скоклива пѣсень. Вижъ, тоя я правѣше добре. Но и тя не бѣше тукашна пѣсень.

Фелдшерътъ влѣзе въ кръчмата презъ една задна вратичка и отведнажъ се изправи при тезгяха. Нѣмаше никой — само Филиппъ и клисарътъ Рангелъ. Тѣ бѣха приказвали нѣщо, фелдшерътъ разбра това и попита:

— Какво има?

— Разправя Рангелъ нѣщо, — каза Филиппъ.
— Рангеле, я кажи ти на доктора!

— Я ми налѣй една! — каза фелдшерътъ нисичко на Филиппа. — Какво има, бай Рангеле?

Рангелъ си играеше съ шибалката.

— Вампиръ ходи изъ селото, докторе, за него приказваме. Единъ изпадналъ германецъ е дошелъ въ наше село — какъвъ вѣтъръ го е довелъ насамъ, не знамъ. Ходи да проси, сакатъ е. И то дето проси нищо — таквазъ му била орисията, ами, туй викамъ на Хилюпя, — не ми се вижда да е чистъ челякъ... Такъвъ единъ, — Рангелъ мръдна прѣститѣ на